

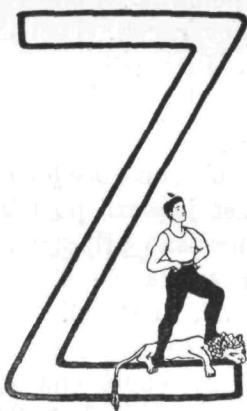
PRILOGA ZVONČKU

FR. PALNAK:

Slike iz živalstva.

(Dalje.)

Zaspan ptič se je zbudil in zakričal v mirno noč, a nihče se ne zmeni zanj. Voda v reki se je razgrnila, in iz nje se prikaže kuščarska glava krokodila, ki pleza počasi iz vode na breg. V njegovih roženih ščitih po hrbtu mu svetlika mesečina. Zvesto posluša naokrog in čaka na svoj plen. A njegova ura še ni prišla; ni še živali, ki bi si prišla gasiti žejo. Počasi se plazi nazaj, upogne rep, kakor da je iz jekla, ter izgine v vodno globočino.

Jeleni so že prišli na pašo, divji mrjasci rijejo po tleh ter iščejo, s čemer bi se napolnili želodec. Od daleč oprezuje temni, kolobarčasto pisani panter, njegove oči goré kakor dve zelenkasti luči v goščavi. Vsepovsod se giblje življenje, vse si išče hrane, posamezni glasovi bude džunglo v nočno življenje.

Iz daljave so se oglasili divji psi, ki so se spustili na lov, krdelo pāsijih sorodnikov šakalov je zatulijo in zavija na drugi strani džungle. Tudi te so se dvignili, da preiščejo, kje je poginila čez dan žival, da jo raztrgajo in požro, kje lahko napadejo katero, ki ima premalo orožja, da se ubrani njihovi lakotni krvoločnosti.

Zdajci pretrese ozračje glas, ki razprostre grozo nad vso džunglo. Psi ne lajajo več, šakali ne tulijo, panter je obstal v sredi pota, jeleni se spuste s pašne v beg, divji mrjasec se skriva v goščavo. Zakaj pre-dobro poznajo vse živali hripavi, grmeči grom, ki se je razletel po džungli. Vedo, da se je zbudil tiger, ki ga žeja po krvi.

V globoki, samotni goščavi je ležala in spala čez dan ta do dva-inpol metra dolga mačka. A tigrov spanec ni bil tako trden, da bi ga ne zbudil najmanjši šum, da ne bi pogledal, kadar je počila veja ali bičevje. Njega pa bi ne spazilo najboljšo oko, ko je ležal in počival. Kakor

zemlja je rjast, po truplu pa se vlečejo od hrbta proti trebuhu temno proge, da ga je bilo videti, kakor bi ne bilo drugega kot samo nedolžno bičevje, ko je bil zleknjen na svojem ležišču.

Noč je zbudila tudi njega. Dvigne se na ogromne šape, kakor mačka skrči in ukrivi stegnjeno in zateglo truplo, okrogla z brado obrasla glava v džunglo, zazdeha z odprtim žrelom in zasadi prednje tace v zemljo, dolgi, ravni rep se mu stegne.

Tako se je otresel zaspanca, in zdaj mu že lovi njegov tenki sluh komaj slišne glasove, ki prihajajo iz džungle. Hitro spozna, na katero stran se mu je treba obrniti, da si poišče večerje. Saj ne potrebuje preveč: s tridesetimi kilami mesa se mu že utolaži glad, džungla pa ima takih kosov prek in prek dovolj.

Počasi se odpravi tiger na pot, ki ga vodi skozi bičevje in visoko travo. To ga skriva pri njegovi oprezni hoji tako docela, da se ti zdi, kakor da ga je požrla gluha noč.

Vsled tigrovega glasu preplašene živali so se že pomirile. Ni bilo več čuti groma, in mislile so si, da nocoj ni zanje več nevarnosti. Tudi jeleni so se spet vrnili na zelenico ter se mirno pasli. Povohali so zdaj pa zdaj po zraku, a veter, ki je prihajal od desne, odkoder se je zaslišal prej tigrov hripavi klic, jim ni naznanjal nič slabega.

Ta veter pa je občutil tudi tiger. obrnil se je in obšel pasočé jelene v velikem loku ter se jim bližal od leve. Kakor kača se je plazil po tleh, njegove oči so žarele v temi visoke trave, ki se je neslišno pripogibala pod njegovimi stopinjami. Že je na robu zelenice. Trava ga že skriva, ko gre na jelene. Da se prikaže iz gošče, ubeže mu vsi, brzonogi. Zato čaka tiger mirno in nepremično, da se obrne čreda na to stran, da se mu približa. Ni mu treba čakati predolgo. Brezskrbno se odloči ena lepih, slokih, z ogromnim rogovjem okrašenih živali, pripogne se le nekaj metrov proč od tigra, da odmuli travo — že je v dveh, treh skokih tiger pri nji in na nji. S toliko silo ji je zasadil kremplje v vrat, da so se mn vdrli v meso že prsti, hipoma je pregriznil svoji žrtvi žile in že loka toplo kri.

Prestrašeni jeleni se niso upali potegniti za svojega tovariša; prepustili so ga svoji usodi, obrnili se ter pobegnili v največjem diru.

Na drevesu je spal divji pav; zbudil se je in videl, kaj se je zgodilo. Z glasnim krikom je oznanil novico ter opozarjal vse džungelske prebivalce na nevarnost.

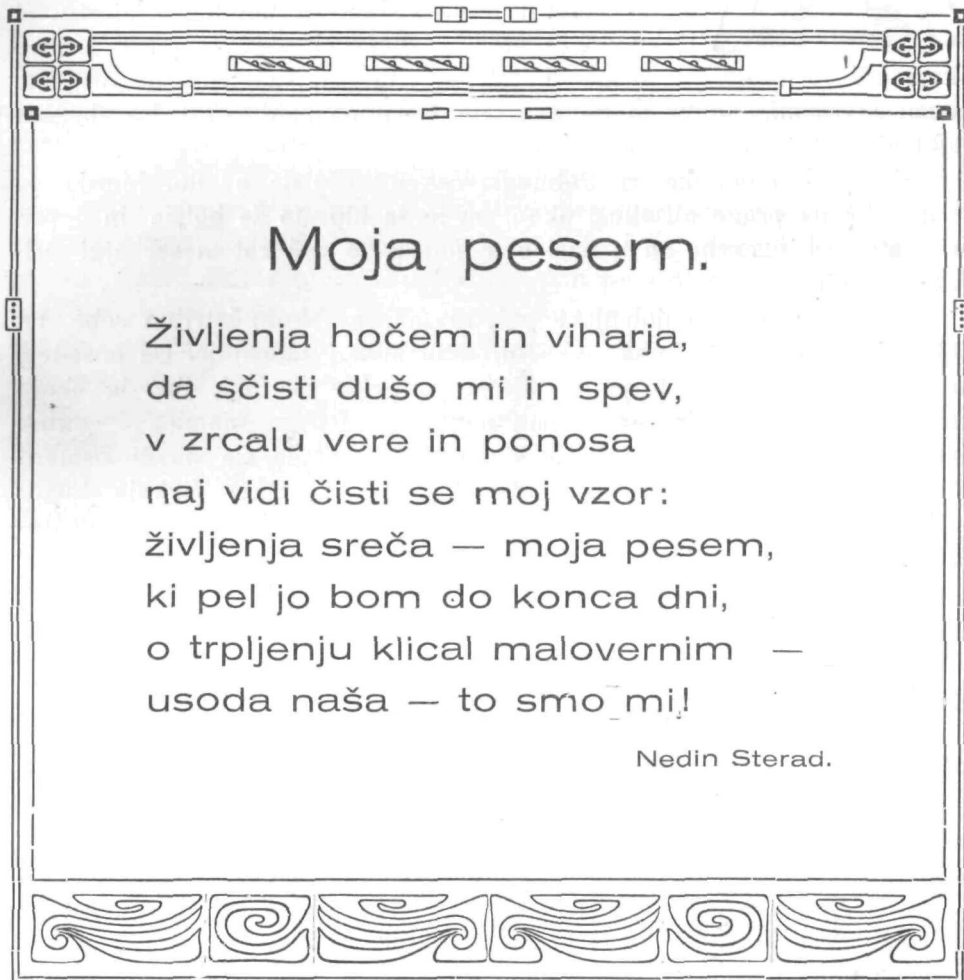
Tiger se ni zmenil ne zanj, ne za njegov klic. Ko se je prepričal, da je jelen mrtev, ga je zavlekel v goščavo ter se je začel mastiti. Z ostrimi zobmi je strgal s trupla nekaj kosov, razčetrtil jih je s čvrstimi kremplji ter jih pogoltnil za prvo silo. Nato se je odpravil k reki, da se napije. A kmalu se vrne ter nadaljuje krvavo večerjo. Ko se je nažrl dosita, se napoti še enkrat k reki, da si opere gobec. Ostanke jelena pa pusti, da se vrne pogledat še jutrušno noč, če mu bodo za tedaj še kaj

prihranili šakali in psi, če mu ne bodo požrli črez dan zadnjih ostankov jastrebi.

A če tudi nič več ne najde, za tigra ne bo velika škoda. Tudi to nič ne de, če je preplašil nocoj jelene tako, da zatečejo drugam. Džungla je prostorna in ima dosti zalogajev za svojega krvoločnega kralja, opazil pa je k temu vsemu še, da se je vstanovil tam ob robu džungle človek, ki ima v staji črede ovac, konj in govedi. Če ne najde torej v džungli, najde gotovo v naselbini. Zato se obrne mirno in brez skrbi nazaj na svoje ležišče, da prebavi ter se naspri do druge večerje.

Živali v džungli pa se vzlic temu niso oddahnile. Saj je lovil po njej še panter, lovili so psi in šakali, plenili so volčje, in rohnel je medved. Marsikateri boj je bil še izbojevan tisto noč, marsikatero življenje končano zato, da se je nasitil roparski želodec.

(Dalje prih.)

Moja pesem.

Življenja hočem in viharja,
da sčisti dušo mi in spev,
v zrcalu vere in ponosa
naj vidi čisti se moj vzor:
življenja sreča — moja pesem,
ki pel jo bom do konca dni,
o trpljenju klical malovernim —
usoda naša — to smo mi!

Nedin Sterad.